

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK: XL

VÍDEŇ

PROSINEC

1993 ČÍSLO 12.

Z růže kvítek vykvet
nám, radujme se!

A SLOVO TĚLEM UČINĚNO JEST

Na místě jeskyně, v níž se narodil Pán Ježíš, byl postaven kostel Narození. Bočními schody v jeho chóru se sejde do krypty. Na stěnách visí orientální koberce a brokáty, ze stropu visí stříbrné svícny. V podlaze bývalé jeskyně je zapuštěna deseticípá hvězda s nápisem "Hic de virgine Maria Jesus Christus natus est", což znamená: "Zde se narodil Ježíš Kristus z Panny Marie."

»Světlo zazáří dnes nad námi, neboť narodil se nám Pán; a slouti bude: Podivuhodný.
Bůh. Kniže pokoje, Otce budoucího věku, jehož Království nebude konce.«

(Z r. liturgie.)

Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, radujme se...

Narodil se Spasitel, narodil se v Betlémě Judově; narodil se před dvěma tisíci lety — a dnes? Po dvaceti staletích? Dnes není možno napsat list, není možno uzavřít právní smlouvu, není možno vytisknout knihu, aniž bychom při tom osvědčili, píšíce datum, že je tomu tolik a tolik let, co mladičká dívka dala světu Osvoboditele, jenž přinesl lidstvu nový věk. Dnes není žádná lidská moc s to, aby vymazala z análů dějin oficiální osvědčení, že se před dvěma tisíci roky narodil v Betlémě Judově Ježíš Kristus z Marie Panny. (Tertullian praví kdesi protivníkům křesťanství, že jméno Kristovo „syna Josefova“, najdou v seznamech uložených v státním archivu římském na Kapitolu. Jeho jméno bylo tedy pojata do seznamu při tehdejší sčítání lidu, a svatá Rodina musela svým obolem přispět do nenasytné pokladny římského císaře.)

Francouzská revoluce se namáhala pomocí guillotiny vyhladit nadobro vzpomínku na narození Kristovo a její kalendář se udržel v kancelářích 12 let, do širších vrstev nepronikl vůbec. Svobodní zednáři počítají léta od stvoření světa — malicherné a směšné počínání, s nímž se musí omezit na svá tajná sezení, a tak jsou sami sobě důkazem, jak bezmocná jest jejich nenávisť a zášť proti Kristu Králi. Potomci těch, kteří Krista přivedli na kříž, se musí se svým letopočtem omezit na své synagogy, ve veřejném životě však musí počítat se vším kulturním světem léta od narození toho, jehož nepřijali a v něhož neuvěřili. Před Kristem měl každý národ svou éru, a ty byly proměnlivé jak lidské vrtochy. Dnes jest éra jediná, v Paříži jako v Tokiu a v San Francisku, na Mysu Dobré naděje jako na Sumatře a na Aljašce. Jen několik národů oddílných od kultury se řídí svým letopočtem, a toho se musí vzdát, jakmile vstoupí ve styk se vzdělanou křesťanskou Evropou, jak jsme toho byli nedávno svědky v Turecku.

Narodil se Kristus Pán!

Maličky narodil se nám a Syn dán jest nám, a nazváno bude jméno jeho Podivuhodný, Rádce, Bůh, Silný, Otec budoucího věku, Kniže pokoje (Is. 9, 5)!

Jarka Ha-Olišinský:

Vánoční písně.

I.

Vánoční ty dobo, v rouše dýmavém,
jež z ledných květů utkal tobě mráz,
ač nikdy neměš se v kouzlu svých krás,
přec mnohým pávabem vždy obestíráš nás
a každý těšíš věk! —

Té hvězdy svatozář v tmě smutných srdcí
plá

a každou bolest smír tvůj změnit dech.
Nuž, hlásej s Všemohotrem plesně k duším
všech:

»Buď věčná sláva Bohu v hvězdných vý-
sostech

a pokoj budiž nám!«

II.

Velká noc se blíží —
pomine, co tíží,
rozkveje, co blaží duši,
nebudeme-li slepi — hluší!

Věrně, srdcem děti
v blaho, jež k nám letí
od třpytu hvězd dráhy mléčné
s tuchou lásky nekonečné.

Klaňme se až k zemi
s věřícími všemi,
jiskře Lásky v oku snící —
hřející a směřující...
Svatá noc se blíží! —

—III—

Píseň Novoroční

Když měsíc už se přesune
přes půlnoc novoroční,
nekoukej, chlapče, po lůně
a nový život počni.

Tohle si vždycky říkávám
v té noci čarodějné.
Když začne rok, ach, jaký klam,
všechno je opět stejné.

A jak jsem žil, tak žiji dál
a předsevzetí zchladne.
Z toho, co jsem si předsevzal,
nic už mne nenapadne.

Oslíka jsem měl vždycky rád,
byl pokorný a chud.
Ježíškovi šel zadýchat
prokřehlý jeho úd.

Tak hodný chtěl jsem taky být,
jak tohle zvíře boží,
jež vodu pije a zná žít
jen z bodláčí a hloží.

Tak jsem letos Kristu dých
na jeho zkrfhlé dlaně.
Ježíšek smutně hlavu zdvih
a děl mi zadumaně:

Kdepak jsi hochu zase byl
jak je tvá vůle vratká!
A já se s hanbou odpílil
od jesli Jezulátka.

Jaroslav Seifert

TICHÁ NOC, SVATÁ NOC

Vánoční

Vánoční svátky bývaly dobrou, kdy se lidé nacylovali nad svou intimitou, kterou chránilo od vpádu zevnějšího světa důvěrné teplo kamen a hustá zeď noční tmy. I samé hvězdy, které jsou jinak stálými připomínkami nesmírných kosmických vzdáleností, jako by přicházely v té noci blíž; jako by nás chtěly spíše utěšovat než děsit.

Tuto schoulenou intimitu českých vánoć vyjádřili naši básníci ve verších, které všichni znáte. Vyjádřil ji také cizí básník, Paul Claudel, v své básni „Pražské Jezulátko“.

„Padá sníh. Veliký širý svět nejspíš umřel. Je prosinec.

Ale jak je dobře, Bože můj, v tomto pokojíčku!

Zhavé uhlí vrhá z krbu na strop ospalé odlesky, které se slabě chvějí.

Soška Jezulátka drží v jedné ruce zeměkouli a druhou vztahuje nad postýlky dětí, které se svěřují její ochraně.

Můžeme klidně spát, neboť Ježíš, náš bratr, je tady s námi.

Je náš, a s ním všechny ty dobré věci, co tu máme: krásná panenka a dřevěný kůň a ovečka; jsou tady všichni spolu v koutku.

Záclony jsou zataženy, a kdesi venku bijí ve tmě a ve sněhu jakési hodiny.

Dítě v teplé postýlce chápe s pocitem štěstí, že usíná, a že je s ním někdo, kdo je má rád; trochu sebou zavrtí, něco zamumlá, vystrčí ručku, chce se probudit, ale nemůže.—“

Takové bývaly české vánoce po mnoho staletí. Takové bývaly ještě vánoce našeho dětství. — Ale nedopouštěli jsme se jisté chyby, když jsme zuřovali betlémskou událost, která otřásla základy vesmíru, na rozměry důvěrného obzoru dětí?

Nebylo to ovšem všechno falešné; ty jesličky s oslem a volem, ti slonové a velbloudi, kteří doprovázeli tři krále od východu, ty svíčky na mladých smrčcích nebo jedlích, které šířily v teplém zimním pokoji vůni lesa, to mělo svoje kouzlo a svoje tajemství, a také svou pravdu.

JAN ČEP

v době svého výstupu na český literární Olymp na sklonku dvacátých let. Narodil se právě před 90 roky, 31. prosince 1902 v Myslehočovicích u Litovle, jako prvé z deseti dětí nuzného chalupníka. Zemřel 25. ledna 1974 v Paříži jako uznávaný spisovatel, jehož literární kvality ocenil záhy i Mistr Šalda.

Po komunistickém puči se zásadnímu odpůrci jeho totality podařil v srpnu 1948 útek na Západ, z něhož se již nemohl vrátit. Z rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Mnichově hovořil v neděli pravidelně k domovu.

Ze sbírky těchto úchvatných promluv „O lidský svět“ vydané v r. 1953 v Římě uveřejňujeme vánoční aktualitu, inspirovanou Janem Čepem fotografií z naší Demokracie v exilu, dokumentující hrůzu sovětského vojenského přepadu Maďarska.

Ale snad jsme zapomínali čím dál tím víc na některé jiné okolnosti Božího narození; na příklad na to, že těhotná Maria a její zákonný manžel Josef nenašli místa v hospodě, a že se musili uchýlit do skalní

stáje, v které bylo v noci zima; že dal Herodes zavraždit tolik betlémských nemluvňátek, aby si mohl být jist, že bude mezi nimi i předpověděný „král židovský“; a že prorok Simeon řekl Marii v je-

ruzalémském chrámě: „Hle, tento je určen k pádu a k povstání mnohých v Izraeli, a na znamení, kterému bude odpíráno; a tvou vlastní duši pronikne meč.—“

Když jsme v svém dětství zpívali koledy o vánoční mši, zapomínali jsme raději na tato slova, nebo jsme se snažili na ně nemyslet. Ale ta slova měla patrně nějaký smysl, měla něco znamenat.

Doba, v které žijeme, a nedávné události, jejichž jsme byli více méně blízkými účastníky a svědky, zdůrazňují krutě aktualitu těchto zdánlivě prostých vět.

Přes onen teplý pokoj, v jehož koutě stávaly jesličky s děťátkem, s figurkami klečících pastýřů, s pozlacenou papírovou hvězdou, která vedla k Betlému mudrce od východu, se převálila strašlivá bouře. Okna jsou vyčlučena, záclony visí v cárech, ve zdech zejí trhliny. Kam se poděly děti? Podařilo se je zachránit před Herodesem, nebo byly skoseny salvou nějakého moderního vražedného stroje? —

Ať jsme kdekoli na světě, nemůžeme necítit studený průvan, který proniká rozvalenými zdmi do lidských příbytků a lidských srdcí. Cynický smích moderních Herodesů nás zraňuje všechny.

Ztratilo tedy pro nás všecek smysl vánoční poselství pokoje? Zajisté nikoliv; ale musíme poslouchat jeho hlas sluchem soustředěným a srdcem otevřeným. Naše tak zvané soukromé štěstí se nemůže nikdy uzavírat samo do sebe, nemůže stačit samo sobě. Střecha nad našimi hlavami je pobořena, na ulicích leží mrtvolky betlémských nemluvňat.

Více než kdy jindy rysuje se nad betlémskými jeslemi stím Kalvárie. V sněhové vánici se však potkávají na křižovatkách postavy, které vypadají jako jiné; některé z nich se však na okamžik zastaví a řeknou si šeptem: Dnes v noci se nám narodil Spasitel.

KRÁSNÝ BYT

Často jsem překvapený úrovní bydlení dnešních rodin. Krásné bydlení! Je tu všechno, po čem srdce touží. Jisté je to tak v pořádku. Jen se často ptám sám sebe, umíme-li takový blahobyt správně užívat. Je v krásných prostorách také dost místa pro naše srdce, pro náš cit, pro naši touhu po dobrém rozhovoru, po hře, po společném zpěvu a hudbě? „Kdy jste ve své rodině mluvili naposledy o Kristu?“ slyšel jsem jednou ptát se kněze svých farníků. Dovolí však něco takového mocná a svůdná Paní Televize?

Přeji Vám do Vašeho krásného příbytku, abyste tam měli hodně času pro sebe, k dobrým rozhovorům mezi sebou navzájem a k častým rozhovorům s Bohem a o Bohu!

O čem jednali biskupové Evropy

Společné svědectví křesťanské solidarity

V Praze se konalo rozšířené zasedání Rady evropských biskupských konferencí. Setkání, jehož mottem bylo „Žít evangelium ve svobodě a solidaritě“, se zúčastnilo na 400 delegátů, z tohoto počtu bylo asi sto biskupů z jednotlivých evropských zemí, 70 laiků, 50 řádových představených, 50 členů Evropských kněžských rad, dále zástupci římské kurie a ostatních křesťanských církví. Sympozium, které trvalo od 7. do 12. září, bylo zahájeno bohoslužbou slova v katedrále sv. Víta, již se zúčastnili nejen delegáti, ale i pražští věřící v hojném počtu.

Předseda Rady evropských biskupských konferencí pražský arcibiskup M. Vlk zdůraznil ve svém uvítacím projevu spoluodpovědnost křesťanů za všechny aspekty života společnosti, v níž žijí, a řekl mj.: Proto přijímáme za své všechny bolestné otevřené rány evropského kontinentu a sledujeme často marné snahy o jejich zahojení všemi lidskými cestami a prostředky, které má společnost k dispozici. Naše jistota z víry a zkušenost s evangeliem, ale i bolestné zklamání lidských snah nás vedou k pevnému rozhodnutí žít evangelium ve svobodě a solidaritě. Šance

křesťanství není v tom, že se hlásá z kazatelny, ale v tom, že se žije, řekl dále Otec arcibiskup M. Vlk.

V rámci zahajovací bohoslužby byl přečten také dopis Svatého otce Jana Pavla II. adresovaný účastníkům konference. Svatý otec vyzval ve svém poselství biskupy, aby intenzivně uplatňovali zásady katolické sociální nauky. V dnešní Evropě musí biskupové společně s řeholníky, kněžími a laiky působit především jako misionáři. Přitom je nutné neustále mít na mysli ekumenu. Svatý otec vyjádřil v poselství i své obavy nad současným stavem společnosti, jenž je charakterizován ztrátou jakékoliv objektivní hranice mezi dobrem a zlem a potlačením hlasu svědomí.

S účastníky sympozia se též večer na Pražském hradě setkal prezident Václav Havel, předseda vlády Václav Klaus a předseda parlamentu ČR Milan Uhde. Prezident V. Havel vyjádřil ve své zdravotní naději, že toto setkání přispěje k hledání hodnot, které spojují Evropu. Premiér V. Klaus ocenil mimořádně důležitou roli církve v duchovním životě společnosti a vyslovil přesvědčení, že v naší republice bude brzy uskutečněn nový vztah církve a státu.

Vlastní zasedání začalo hlavním referátem anglického primase kardinála B. Huma, který hovořil o nutnosti duchovní přeměny celé Evropy. Tato přeměna se musí dít ve svobodě, která vede ke vzájemné spolupráci na různých úsecích života společnosti. Církev má nabídnout všem lidem bohatší představu o lidském určení a nemůže to činit jinak než s poukazem na Ježíše Krista, který je cesta, pravda a život. I dnešní člověk touží po přímém setkání s Bohem. Církev je svátostí a zároveň znamením „vnitřního sjednocení s Bohem a sjednocení s celým lidstvem. K setkání evangelia s dnešními evropskými kulturami musíme hledat Boha v každé situaci. To chce zapojovat do evangelizace stále intenzivněji laické spolupracovníky a všechny věřící.

Biskup z Antverp žádal univerzální solidaritu s lidstvem, a to solidaritu praktickou v situacích, s nimiž jsme skrze osud a Prozřetelnost konfrontováni. Musíme být otevřeni pro potřeby druhých a nediskutovat o tom, kdo má na naši solidaritu právo a kdo ne. Právě Pán Ježíš nám ukázal, co je to pravá solidarita, která přesahuje všechny přirozené hranice. Pravoslavný metropolita Jeremije, sídlící v Paříži, se vyslovil pro spolupráci všech křesťanských církví v Evropě. Katastrofy, jako je válka v Jugoslávii, vyžadují společné svědectví křesťanské solidarity.

Delegace účastníků sympozia navštívila také Velehrad a závěrem konference byli jednotliví biskupové a ostatní delegáti hosty farností v Praze a jejím okolí.

vid

Slet jen pro dobrovolníky

Strahovský stadion v Praze uvítá cvičence XII. všesokolského sletu sice až příští rok, ale přípravy na tuto slavnost pohybu a hudby jsou v plném proudu už nyní. Pro všech jedenáct skladeb – od nejmladšího žactva až po „Věrnou gardu“ starších cvičenců a cvičenek – jsou navrženy a ušity úbory. (Dresy pro nejmladší žactvo a dorostenky vám představujeme na snímcích.) V jednotlivých župách se již cvičitelé seznamují se skladbami, aby je pak mohli s dobrovolníky nacvičit.

Na rozdíl od dřívějších celostátních sparťakiád je hlavním rozlišovacím znakem sletu skutečně dobrovolná účast. Nikdo už nezavlehl školákům ani vojákům k nástupu na plochu, nikdo už dospělým lidem nedělal čárky za účast. „Děti nenacvičují při vyučování, ale až po škole. Ani nechceme, aby je učitelé uvolňovali,“ řekl na setkání s novináři MUDr. Miloš Šíkola, předseda Vsesokolského sletu.

Díky rozumnému přístupu už v Praze nebudou desetitisíce cvičenců. A sokolové se rozhodli nepředvádět ve strahovském kotli ani skladby nejmladšího žactva a rodičů s dětmi. „Čekat na seřadění před stadionem v dešti nebo vedru je na omdlení i pro dospělého, natož pro nejmenší,“ poznamenal dr. Šíkola a dodal: „Přejeme si, aby XII. všesokolský slet v roce 1994 byl zdařilým pokračováním tradice přetržené před pětadvaceti lety a zároveň se stal akcí zcela moderní a současnou.“

(ma)

PŘIJĎ, JEŽÍŠKU.....

P. Norbert vypravuje o podivuhodné události v Maďarsku. Učil tehdy v malé vesničce. Po obsazení země Rudou armádou se stala učitelkou bojovná ateistka, která se snažila výsměchem, pohrdáním, ponižováním i zlobou vykořenit z dětských duší katolickou víru.

"Krátko před vánocemi, 17. prosince 1950, si vymyslela krutou hru. Obětí bylo nadané a zbožné děvčátko, Andělka. Učitelka se jí vlídně zeptala: "Andělko, co uděláš, když tě rodiče zavolají?" "Přijdu," odpověděla Andělka ostýchavě. Srdce se v ní chvělo strachem. Učitelce jiskřily oči, jako když vidí kočka myš - říká jeden svědek této příhody. Bylo vidět, že učitelka je zlá žena. "A co když zavolají rodiče komíníka?" "Také přijde," chvějícím se hlasem odpovědělo děvčátko. "Ano, přijde, protože existuje. A co když zavoláš dědečka, který zemřel?" "Ten nepřijde," váhavě řekla Andělka. "Nebo když zavoláš Krakonoše, kocoura v botách, Červenou Karkulku?" "To jsou jen vymyšlené pohádky, ti nemohou přijít," odpovědělo děvče upřímně.

"Vidíte, děti, mohou přijít jen ti, kdo žijí a ne ti, kdo zemřeli nebo neexistují! Tak si teď uděláme malý pokus. Jdi za dveře, Andělko!" Děvče váhavě poslechlo.

"Teď ji děti zavolejte!"

"Andělko! Andělko!" volala celá třída.

Andělka vstoupila.

"Vidíte," řekla učitelka, "když voláme někoho, kdo existuje, přijde, a když voláme někoho, kdo neexistuje, nepřijde. A teď si zavoláme Ježíška. Věří některá z vás, že Ježíšek existuje?"

"Ano... ano..." nesměle řeklo několik dívek.

"Ty, Andělko, také věříš?"

"Ano, věřím, že mě slyší," odpověděla pevně.

"Výborně. Uděláme pokus. Jestli Ježíšek existuje, jistě přijde. Začněte ho volat! Jedna, dvě, tři - teď!"

Děvčátka sklopila hlavy. Učitelka se jízlivě rozesmála: "Zde máte tedy důkaz. Neodvážte se ho volat, protože víte, že nepřijde - vždyť ani neexistuje. Stejně jako Krakonoš, kocour v botách a Karkulka."

Děvčátka se zděsila. Slova paní učitelky je zabořila v srdci. Jak mi později děti řekly, už pomalu začaly některé pochybovat. Když Ježíšek existuje, proč ho nevidíme? Učitelka se pásala na zmatku dětí.

Náhle se stalo něco neočekávaného. Andělka vykřikla s planoucím zrakem: "Zavoláme ho! On přijde! Všechny společně! Přijď Ježíšku! Přijď Ježíšku! Přijď."

Učitelka užasla. Chvilí panovalo mlčení.

Pak se k ní přidaly ostatní děti: "Přijď, Ježíšku, přijď!"

"Volaly jsme tak hlasitě, že bychom zeď zbořily," řeklo mi jedno děvče. Gizela přiznala: "Volala jsem, ale tuze jsem nedůvěřovala."

A tu se to stalo! Ptal jsem se

později jednoho děvčete po druhém, všechny vypovídaly stejně v podstatných věcech, maličkosťi ovšem vnímaly každá po svém. Ale jak mi tím pomohly! I já, ubohý učitel náboženství, jsem potřeboval svědectví, posilu, už jsem byl se svými vlastními silami u konce!

Dveře se tiše otevřely. Všechno světlo se soustředilo ke dveřím, zesilovalo a změnilo se v ohnivou kouli. Děti dostaly strach, ale všechno se stalo tak rychle, že neměly ani čas vykřiknout.

Koule se otevřela a uprostřed ní se objevilo krásné dítě, že krásnější dosud neviděly. Beze slova se na ně usmívalo. Děti tvrdily, že jim bylo "nevýslovně sladce". Už neměly strach, jen radost! Trvalo to snad čtvrt hodinku, snad déle.. Zde se výpovědi dětí neshodují, rozhodně to nebylo déle než do konce hodiny. "Dítě v bílém se podobalo slunci. Nemluvalo, jen se usmívalo. Pak zmizelo ve světelné kouli, která se zvolna rozplývala."

Radostí omámené děti se nezmohly ani na slovo. Náhle zazněl výkřik. Učitelka zvolala s vytřeštěnými očima: "Přišlo! Přišlo!" Pak vyběhla ze třídy a zabouchla za sebou dveře.

Později ji odvezli do ústavu pro choromyslné. Mohu přísahat, že děti vypovídaly všechny stejně, některé řeklo víc, jiné méně, ale jejich výpovědi si nikdy neodporovaly..."

P. NORBERT X.

ANEŽKA PŘEMYSLOVNA — její svátek slavíme 13. listopadu; letos to jsou čtyři roky, co ji sv. Otec Jan Pavel II. prohlásil za svatou. Kanonizace znamenala i návrat občanské svobody v naší zemi. Jsme ji za to vděční? A jak pokračuje morální abraza, kterou jsme ji tehdy slibili? — Na obrázku vidíme sochu Josefa Václava Myslbeka (1848-1921), ze svatováclavského sousosí na pražském stejnojmenném náměstí.

Jako technický pracovník odešel v roce 1965 tehdy ještě mladý Jan Horák přes Švédsko, Finsko a Švýcarsko do Itálie. Stal se salesiánem v Turíně, studoval ve Veroně a na univerzitě v Římě získal doktorát teologie.

V pořadu, který natočila Čsl. televize při příležitosti děkovné mše svatě v Praze v r. 1990, říká P. Jan o sobě: "Narodil jsem se v katolické rodině v Praze. Tam jsem studoval na střední elektrotechnické škole. V té době ideálem mladých lidí byl technik, inženýr. Po maturitě jsem pracoval ve Výzkumném ústavu energetickém, tedy stále jsem se pohyboval ve světě vědy a techniky. Při zaměstnání jsem se dále věnoval technickému studiu a matematice. Věřil jsem, že technika, matematika a technické vynálezy mohou změnit život člověka a celý svět k lepšímu.

Pak jsem během základní vojenské služby zažil, kolik mladých lidí tam zbytečně utrácí čas a energie, kolik elánu je tam zbytečně vydáno hraním si na vojáky.

Nechtěl jsem ty dva roky na vojně promarnit. Hodně jsem o životě přemýšlel, rozmlouval s moudrými lidmi a došel k poznání, že lidský život není přímka, ani napnutý drát, že lidský život není součástí pásové výroby, že lidský život je mnohem složitější. Tak jsem během vojny našel nový životní směr. Po vojně jsem odešel oklikami do Itálie s úmyslem pracovat s mládeží, stát se salesiánem."

Po dvaadvaceti letech působení v Itálii přišel P. Jan do Vídně, aby pomáhal v české duchovní službě u kostela Nejsvětějšího Vykupitele na Rennwegu. Hned po příchodu převzal vyučování náboženství na české škole "Komenský". Plně se věnoval dětem a mládeži. Jezdil s nimi na výlety, organizoval letní a zimní rekreaci, připravil studijní týdně na témata duchovní obnovy českého národa. Pořádal přednášky pro dospělé, účastnil se poutí a zájezdů s českými krajany. Dále se podílel na vydávání časopisu "Rozhledy", zpravodaje českého katolického společenství ve Vídni, který vychází nepřetržitě 25 let. P. Jan spolupracoval na tiskových korekturách českých náboženských knih a jeho první samostatná kniha v češtině "Obdivuhodné vynálezy" vyšla tiskem v Římě.

Po smrti P. Josefa Novotného, provinciála řádu křížovníků, udržoval P. Jan obětavě české bohoslužby v kostele Panny Marie na Nábřeží. Při práci, kterou se snaží řešit potřeby Čechů ve Vídni, mu pomáhají ochotní spolupracovníci. Všechny akce se připravují s velkou pečlivostí, až do důsledků.

Právě letos oslavil P.Dr. Jan Horák prvních 50 let svého bohatého a úspěšného života. Po odchodu P. Blažeje Müllera z Vídně, byl v říjnu slavnostně uveden do úřadu duchovního správce vídeňských Čechů a zároveň do úřadu rektora českého kostela na Rennwegu. Na tak krátký život udělal P. Jan toho mnoho pro české krajany v zahraničí, hlavně pro děti a mládež. Stanovil si vysoký cíl, vychovávat v duchu Dona Boska poctivé, dobré a šťastné lidi. Vychovávat je k lidské důstojnosti, aby nepromarnili čas velkých příležitostí, aby si uměli vzájemně naplnit život radostí a spokojeností. K tomu mu přejeme dalších plodných 50 let!

V TICHU SE ZE MNE STAL NOVÝ ČLOVĚK

„Jděte do kaple a úplně se ztište! Čekejte, až k Vám promluví Bůh!“ To byla moje poslední moudrost po dlouhé, únavné a zdánlivě bezvýsledné rozmluvě.

„Měl jste pravdu! To mi pomohlo. Plakal jsem radostí. V tom tichu se ze mne stal jiný člověk. Bůh mě oslovil. Děkuji Vám, Otče!“

Od té doby dávám často tutéž radu: „Jděte do kostela! Docela se ztište!“ Tato slova způsobila už mnoho malých zázraků.

V tichu k nám promlouvá Bůh. Už jste to někdy zakusili?

DUCHOVNÍ SLUŽBA

české katolické společenství:
Kath. Mission für Tschechen
Postfach 134, A - 1091 Wien
Záznam. tel. 0222/715 48 42

KATEDRALA SV. ŠTĚPANA
1010 Vídeň, Stephansplatz:
Po 16-18, út 15-17, st 13-14 h.
příležitost k svaté zpovědi.

KOSTEL PANNY MARIE NA NÁBŘEŽÍ
1010 Vídeň, Salvatorgasse 12:
Mše v neděli a svátek v 8,30 h.

KOSTEL NEJSVĚTĚJŠÍHO VYKUPITELE
1030 Vídeň, Rennweg 63:
Mše svatá v sobotu v 18 h.,
v neděli a svátek v 10 h.
a 1. pátek v měsíci ve 14,30 h.

*Radostné vánoce a spokojený nový
šťastný rok Vám všem přeji:
Čs. lidové sdružení:
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Vídeň.*

Našemu milému

Františku Rozmarýnovi

k jeho 55. NAROZENINÁM přeje
vše nejlepší, hlavně hodně zdraví

manželka s rodinou.

BETLÉM PŘED STO LÉTY

*Možná, že příští rok pojedeme zase do Svaté země.
Téměř před sto lety ji navštívil P.J.SEDLÁČEK z
Prahy a vypravuje zde své zážitky z BETLÉMA.*

Odbočíme-li od hlavní silnice v levo, jsme na cestě do města BETLÉMA. Leží Betlém asi v polovici návrší; domy vystupují odtud až ku vrcholům návrší, kdežto k údolí jest samé stromoví. A všude kol Betléma samá zeleň listí fíkové, olivového a granátových jablek. Tím milejší jest pohled ten a příjemnější, že v nevelké vzdálenosti začíná se horní pustina, prostírající se až ku Mrtvému moři: od té krajiny tak nevládně odvrátí se hned zrak náš a mile spočine na zahradě Betlémské. A i domy jak jsou přívětivé, bílé, čisté! Zastavuji se a pohlížím na čisté zdi, na vrcholy hory, kde pasou se stáda, a nyní na mysl mi vstupuje, jak z toho modravého nebe sem přichází anděl a svým hlasem lásky volá:

SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU A NA ZEMI POKOJ LIDEM DOBRÉ VŮLE. A dále se nese tento milý zvuk, jeho ozvěna ještě jakoby nyní prochvívala tu vzduchem.

Musím projeti celým městem, než přijedu ku CHRÁMU NAROZENÍ PÁNĚ. Lid jest zde většinou katolický; počítá se katolíků přes 3.000; všech obyvatel asi 5.500.

Ve mnohých domech vidím seděti lidi, kteří brousí perleť. Tím se zde velmi mnozí zabývají; z perleti dělají růžence, kříže a jiné věci, a někdy je sami po světě roznášejí. Při broušení tvoří se jemný bílý prach, který nesmírně škodí očím. Všichni ti dělníci mají červené oči, někteří po delším čase docela pozbyvají zraku. Přijíždím na náměstí, které jest z polovice zároveň hřbitovem. Za hroby jest basilika chrámu "Narození Páně," k níž jsou přistavěny po stranách klášter františkánský s novým farním chrámem a kláštery řecký a arménský.

První cesta jest k místu Narození Páně. Vkročím do basiliky malými, nízkými dveřmi a jsem v bývalé předsíni; ale zde mají turečtí vojáci obydlí. - Stojím v lodi chrámové; krásné sloupky ve čtyřech řadách dělí tu prostor 33 metry dlouhou v patero lodí. Sloupky ty, ano všechna stavba i zdivo, jsou z doby sv.Heleny, která chrám ten založila. Avšak celá ta prostora veliká, do níž jsem vešel, je prázdná a pustá. Náleží Řekům a Arménům a ti si jen přední část Svatyně oddělili zdi, a nechali velikou část nepoužitou. Tam asi, kde by byl kraj presbyteria, jest vysoká zeď, kterou se vchází teprve do prostory, jíž užívají Arméni a Řekové za chrám.

Odtud může se po stupních sejít k JESKYNI, kteráž přijala Marii a Josefa, když nikdo jim nechtěl dáti přístřeší. Sestoupím a vidím vojáka tureckého v úplné zbroji; toť stálá toho místa stráž, jež upomíná na dobu, kdy Řekové násilím sem se vedravše, všechno zničili a hvězdu stříbrnou, která jest na místě, kde se Pán narodil, odnesli. Pod oltářem jest nyní zase jmenovaná stříbrná hvězda; skví se ve světle přemnoha lamp, a na ní čteme nápis:

HIC DE VIRGINE MARIA JESUS CHRISTUS NATUS EST

ZDE SE Z PANNY MARIE JEŽÍŠ KRISTUS NARODIL.

Na oltáři, který jest nad tímto místem a náleží Řekům, neobětují katolíci mši sv. Avšak 3 stupně níže jsou dva oltáře, katolíkům náležející, jeden na místě, kde stály jesličky a kde se pastýřové Synu Božímu klaněli, druhý oltář na místě, kde tři králové úctu vzdávali králi Největšímu. Obrazy označují tyto děje.

Bylo dne 18.srpna, den narození Jeho Veličenstva našeho císaře a krále. I zde ten den byl velmi důstojně oslaven. Za přehojného účastenství Betlémských, kteří dobře znají dobročinnost panovníka našeho, konány byly slavné bohoslužby v jeskyni Narození Páně; dojalo mne velice mile, když slyšel jsem i tu modlitby za rakouského panovníka. Slavnost tohoto dne naznačena byla též praporem rakouským, vlajícím z hospitálu Tantúrského. Neobmezenou dobročinností panovníka našeho vystavěn byl vedle basiliky farní chrám betlémský, který je zasvěcen sv.KATEŘINĚ.

Jeskyně betlémská jest dosti prostranná; postačovala dobře pastýřům za chlév, jako i nyní mnohých jeskyní se k tomu účelu užívá. Jest 12 metrů dlouhá, 3-4 metry široká.

Strop jest původní holá skála; dlažba jest mramorová. Odtud jest však vchod do jiných vedlejších jeskyní; všechny jsou proměněny v kaple, v každé postaven nejméně jeden oltář.

Nejdříve se vchází do kaple SV.JOSEFA, kde anděl se ukázal Josefovi ve snách, poroučuje mu, by šel do Egypta. Níže jest kaple NEVINÁTEK. Dále vidíme oltář sv.Eusebia z Cremony, který zde se zdržoval se SV.JERONÝMEM a zemřel roku 422.

I hroby sv.Pavly a sv.Eustachie tu jsou. Tyto svaté ženy založily v Betlémě první ženský klášter.

SV.JERONÝMA, jenž z roku bohatého narodil se r.331., stav se knězem, uchýlil se sem do jeskyně Betlémské. Zde vyučoval a pracoval na velkých dílech svých, k nimž náleží věrný a schválený latinský překlad Svatých Písem. Zde zemřel a byl pohřben; po čase přeneseny byly ostatky jeho do Říma, kde jsou uloženy v chrámě Maria Maggiore. V též chrámě chovají se i zbytky jeslí, v nichž uloženo bylo dítě Ježíš.

Z jeskyní těchto, k nimž se ještě počítá síň nazvaná modlitebnou sv.Jeronýma, vstupuje se do velkého farního chrámu již jmenovaného. Tam byli při mši svaté shromážděni mladí orientálové, žáci škol františkánských. Tiše a uctivě byli tu službám božím přítomni; po tureckém způsobu seděli na zemi, a kdy slušelo, klekali. Mnozí z nich měli na prsou veliké peníze, bílé nebo žluté, některý měl až tři i čtyři. Jsou to vyznamenaní za pilnost aneb za chování dobré; viděl jsem, že si na takových odměnách velice zakládají.

Klášter při chrámu jest rozsáhlý; střecha klášterní poskytuje krásnou vyhlídku jak na okolí nejbližší, tak na pusté hory až k Hebronu a k Mrtvému Moři.

V průvodu důstojného Otce Františkána jdu navštívit JESKYNI PASTÝŘŮ, která jest v údolí pod Betlémem. Zde ozýval se v noci narození Spasitelova zpěv andělský: "SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU". Jeskyně náleží Řekům, mají tam oltář jednoduchý a nad to trochu více v pozadí - sklad obilí!

Město Betlém jest velice zdravé a milé, a není divu, že zvláště za posledních let se velice rozšiřuje. Mnohé nové kláštery se zde zakládají: anglikáni, protestanti, příslušníci východní církve zřizují nové domy a školy.

Blízko Betléma jsou znamenité RYBNÍKY ŠALOMOUNOVY; odtud vede se čistá pramenitá voda až do Jerusáléma, kde pod mešitou Omarovou naplňuje studně.

Zde jsou bývalé krásné Šalomounovy ZAHRADY GETSEMANSKÉ, ale tak krásné ani rozkošné již nejsou, jako je líčí PÍSEŇ VŠECH PÍSNÍ. Nerad loučil jsem se s příjemným Betlémem, kolébkou našeho Spasitele. Pěšky ve společnosti milé vracel jsem se do Jerusáléma. Cesta vede po dobré silnici a trvá něco přes dvě hodiny.

Po návštěvě »doma«

Návštěva Československa dnes (se slzou v oku už jen Čechy), nutně vyvolá spontánní porovnávání se stavem v letech před 40 až 50 roky. Pouze Praha ve své historické a malebné kráse se nezměnila.

Nemůže nám ale uniknout spěch, jak se lidé namáhají zlepšit svoji materiální situaci co nejrychleji a to často i neestetickými způsoby. Čas ovšem je to jediné co se nedá postrčit ani pozastavit a rozhodně ne zkorumpovat.

Napravit škodu způsobenou za posledních 42 roků je ovšem úkol dlouholetý. Opravy budov obzvláště v Praze se zdají získávat na tempu, ale přivést lidské myšlení do objektivního stavu a úrovně na jakou jsme byli zvyklí před válkou, bude stát generace.

UVědomíme-li si v jakém stavu a depresi žil československý lid po dobu půl století, bude pro nás nejen vysvětlením ale i realitou, že návrat do stavu světového rozhledu se nedá zvládnout přes noc.

Svaz Slováků píše M. Kováčovi

Praha (em) - Svaz Slováků v ČR v otevřeném dopise prezidentu Kováčovi vyjadřuje nesouhlas s rozhodnutím slovenského parlamentu zrušit 28. říjen jako státní svátek SR. Předseda svazu historik Ján Mlynárik v této souvislosti připomíná oběti tisíců slovenských legionářů i vlastenců, kteří později položili životy za obnovení Československa na frontách 2. světové války. Poukazuje také na negaci zásluh M. R. Štefánika, které má odmítnuti 28. října za následek. »Chceme zdůraznit historický fakt, že Slováci by bez existence ČSR nikdy nedosáhli v tak krátké době úrovně evropských národů. Slovenský národ ožil za výrazné pomoci Čechů,« pravi se v dopise.

Nás menšínový, český
muzikant tělem i duší
FRANTIŠEK ROZMARÝN
oslavil své 55.leté narozeniny

Zasloužilý a obětavý
menšínový pracovník Dkfm.

ANTONIN SYSEL
oslavil své 89.leté narozeniny.
Jubilantům srdečně blahopřeje

† ČESKÉ SRDCE XVII-XVIII
a VI. odb. JSM XVII.

ANGLIE. — Naše londýnská česká farnost oslaví příští rok 45 let svého trvání. Ze tří kněží, kteří začínali, zůstal jen »stařešina« Otec Jan Lang — P. Jaroslav Popelka a František Kovanda jsou už na věčnosti. Vzácným dokladem o její činnosti je videokazeta, kterou připravila a doma vysílala ostravská televize. — 45. výročí oslaví také český náboženský program na BBC — i zde začínal a pokračuje Otec Lang, nejdříve to bylo třikrát, teď jen dvakrát za měsíc. Díky porozumění vedoucích BBC se dostávalo v těžkých letech našim doma Boží slovo v mateřtině a s ním i naděje ve vítězství Pravdy a Práva. Na fotografii vidíme nyní »staf« českého oddělení BBC — Otec Lang je první zleva.

Návštěva kardinála Königa

Není příliš obvyklé, když obyčejná okresní města a jejich farní kostely navštíví najednou kardinál, papežský nuncius a diecézní biskup. V těchto dnech skutečně byli v jižních Čechách na návštěvě emeritní vídeňský arcibiskup kardinál Franz König, významná osobnost světové církve, nový apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, který po čtyřiceti letech přerušení diplomatických styků nedávno přišel do Prahy, a jejich hostitel českobudějovický biskup Miroslav Vlk.

Výraznou postavou těchto dnů byl bezesporu kardinál König. Letos již pětadesátiletý kardinál, fyzicky i duchovně ve velice dobré kondici, přítel a spolupracovník několika papežů, aktivní účastník všech zasedání II. vatikánského koncilu, který značně ovlivnil i koncilní dokumenty, hovořil na všech setkáních především o významu i nepochopení koncilu, o bezpodmínečné nutnosti spolupráce laiků s kněžími a biskupy v pastorační činnosti církve, o nezastupitelnosti laiků, mužů i žen, v určitých oblastech apoštolátu, kam klerici téměř vůbec proniknout nemohou. Zdůraznil nutnost svědectví křesťanů v dnešním světě, odstraňování atmosféry strachu a nedůvěry, která ještě přetrvává po čtyřiceti letech nevolnosti, ochoty laiků dát se k dispozici pro velké úkoly církve i odvahy

pastýřů svěkovat laikům zodpovědná poslání. Uváděl citace z koncilních dokumentů, kladné i záporné příklady, ze života rakouské církve, poukázal na nutnost sblížení křesťanských církví a jejich užší spolupráce tvář v tvář stále se zvyšující aktivitě nejrozdůlnějších sekt, které mají pro svou činnost značné finanční prostředky a velkou dynamiku. Na závěr svého více než hodinového referátu, zpestřovaného osobními vzpomínkami i vtipnými poznámkami, zodpověděl řadu dotazů z publika, ve kterém byli jak kněží, tak laici.

Jistým odpočinkem pro kardinála i nunciá měla být jejich páteční odpolední cesta na poutní místo v Lomci u Vodňan a do Zlaté Koruny. Ani zde se však nevyhnuli tomu, že museli alespoň krátce promluvit. Velmi vřelé bylo uvítání na Lomci a skutečně obdivuhodná trpělivost zlatokorunských farníků i ostatních občanů, kteří v čele se svým duchovním správcem a starostou obce čekali na hosty přes jejich více než hodinové zpoždění. Radostným bodem návštěvy ve Zlaté Koruně byl zpěv dětského sboru, který přednesl několik křesťanských písní.

Po sobotní koncelebrované mši svaté a přednášce s diskusí se jižní Čechy se svými hosty rozloučily jak ústy svého biskupa, tak i předsedů KNV a ONV. Apoštolský nuncius se pak na zpáteční cestě do Prahy kratičce zastavil ještě na Svaté Hoře, aby si tam u Matky Boží vyprosil přimluvu a pomoc pro svoji práci mezi námi i pro celou naši církev.

ZDENEK ČIKLER

Poselství prezidenta Václava Havla pro české krajany v zahraničí u příležitosti státního svátku 28. 10. 1993:

Vážení a milí krajané, jsem rád, že vás mohu pozdravit v den státního svátku České republiky. Slavíme ho letos poprvé v rámci státu, který před necelým rokem vznikl rozdělením Československé republiky za okolností, které znáte. Jistě sdílíte se mnou radost nad tím, že 28. říjen je i nadále, nebo spíše znovu dnem svátečním, kdy si připomínáme naši národní a státní nezávislost, ale hlavně – demokratický, pluralistický, občanský základ této nezávislosti.

Česká republika tak manifestačně navazuje na Masarykovo meziválečné Československo. To není ovšem přihlášení k té či oné podobě čechoslovakismu, ale k tomu nejlepšímu, civilizovanému a ušlechtilému, co v tomto občansky orientovaném státě existovalo, t. j. k demokracii, občanským svobodám, politické toleranci.

Narodili jste se v srdci Evropy, nebo z rodičů, kteří z něj vyšli v jiné zemi. Pomáhali jste, zůstali jste věrní československé a české věci – ti starší mezi vámi za První republiky, ti ostatní za války, a pak skoro padesát následujících let, kdy vy venku jste byli nosi cíli oné svobody, po níž jsme doma toužili a s vaší pomocí o ni usilovali.

Patří vám všem dík a vděčnost celé naší společnosti za tuto oddanou, nezištnou, věrnou službu »staré vlasti«, jak se říká. Víím, že nedošla vždy a všude plného ocenění. Učiním, co bude v mých silách, abychom si vaši účasti na naší nové svobodě byli trvale vědomi.

Přeji vám krásný, v přátelství a srozumění prožitý 28. říjen.

Václav Havel

RÍMSKO-KATOLICKÝ KOSTEL »NEJSVĚTĚJŠÍHO VYKUPITELE«

Vídeň 3, Rennweg 63

KOSTEL JEDNOTY
SV. METODĚJE

SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

24. PROSINCE VE 22 HODIN

Chránový sbor za řízení Jiřího Čecha zpívá vánoční mši "Hej, Mistré!" od Jakuba Jana Ryby.

Na varhany hraje talentovaný Alfi Klein-Watrycz.

25. prosince v 10 hod. zpívají žáci a absolventi školy "Komenský" vánoční koledy.

Zpěv diriguje paní učitelka Pavla Carmignato.

Na varhany doprovází Dr. Karel Zachař.

ČTĚTE A ROZŠÍŘUJTE
»VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY«

Doporučujeme
našim členům

VÍDEŇSKÉ
SVOBODNÉ LISTY

Manžetová rady české a slovenské větve v Rakousku

Čtete a rozšiřujete
české noviny vídeňské.

VZPOMENULI JSME

28. ŘÍJNA

V sobotu 23. října sešla se početná krajanská veřejnost na oslavě 75-tého výročí 28. ŘÍJNA 1918. Zastoupeny byly všechny spolky a složky sdružené ve střeškové organizaci Menšinové radě české a slovenské větve v Rakousku. Program této oslavy, připravený Kulturním výborem Českého srdce, byl zahájen českou a slovenskou státní hymnou. Slavnostní projev pronesl předseda Menšinové rady krajan František A. Buchal. Ve svém projevu pravil:

»Sešli jsme se dnes, abychom oslavili 28. říjen. Slavíme státní svátek České republiky a vzali jsme s povděkem na vědomí, že jako státní svátek byl nakonec po různých debatách někdy i nevčasných, 28. říjen oficiálními místy potvrzen. Ovšem bez 28. října 1918 by nebylo ani 28. října 1993. Proto chceme ze dvou důvodů si toto význačné jubileum v dějinách českého národa připomenout. Zaprvé 28. října se nezrodilo něco nového, byl obnoven Český stát, který existoval již přes jedenáct století. A dnes v době, kdy se rádo na minulost zapomíná, je nutno si uvědomit, že bez minulosti by nebylo přítomnosti ani budoucnosti. Ti, kteří se snaží namalovat lidu, že je zapotřebí zapomenout vše to co bývalo, že musíme hledět jen do budoucnosti, to jsou obyčejné elementy, pro které zapomenout na staré staleté tradice českého národa je velmi jednoduchá a snadná věc, poněvadž o tom prostě nic nevědí. Snaží se především zapomenout na posledních něco přes 40 let, ve kterých se chovali tak, že by rádi na to zapomněli aspoň pro veřejnost, i když snad ve svém nitru na to nezapomenou, a dokonce určité naděje na návrat starého systému v sobě chovají. To je jeden důvod, který si chceme připomenout. Druhý důvod je tvrzení, že Česká republika prý je na cestě do Evropy. Tu si musíme zase uvědomit, že Český stát není na nové cestě, že České země byly již před staletími v Evropě, že byly srdcem Evropy jak po stránce politické, tak po stránce kulturní. Abychom si tyto dva momenty uvědomili, je nutno vrátit se alespoň stručně do minulosti, do historie našich českých zemí.«

Krajan Buchal načrtává v dalším vývoji historie v českých zemích počínaje Kelty, Markomany a Kvády, přes rozklad říše římské, až k příchodu našich slovanských předků. Zmínuje se o jejich boji pod vedením franského kupce Sába proti Avarům a Frankům, připomíná prvý slovanský útvar t.zv. říši Sámovu. Vzpomíná na Mojžírovce a říši Velkomoravskou. Mluví o jejím nádu počátkem 10. století, o sjednocení českých kmenů pod Přemyslovci, kdy vznikl během desátého století na české půdě pevný Český stát, který se uplatnil jako významná hodnota po stránce

politické a kulturní již záhy ve středověku. Obzvláště je to doba krále Přemysla Otakara II, krále zlatého a železného. Přes dobu Lucemburků, především vládu Karla IV, otce vlasti, kdy tento panovník zakládá první univerzitu ve střední Evropě, přechází krajan Buchal až k českému králi Jiřímu z Poděbrad, k jeho představám a snahám vytvořit sjednocenou Evropu, předbraz dnešních snažení evropských politiků. Pak dochází krajan Buchal k volbě Habsburků na český trůn, a poukazuje, že Habsburkové jako čeští králové se stali prvními kurfirty svatě říše římské, a jen jako takoví se mohli stát císaři této říše, na což se i v rakouské historiografii rádo zapomíná. Nebýt toho, že Habsburkové byli českými králi, nebyli by se těmi císaři nikdy stali. A jak se za to českému národu odvděčili, je nám dostatečně známo.

Krajan Buchal dále pravil: »Osud českých zemí za panování Habsburků je nám vídeňským Čechům, naší generaci, nám, kteří jsme vyrostli v českých rodinách, v českých školách a českých spolicích, dostatečně znám, na rozdíl od dnešních generací bohužel v českých zemích, kde o těch událostech, historických událostech, je přamálo známo. Je těžkou a velkou prací pro budoucnost, aby čeští lidé si zase uvědomili, že nejsou na cestě do Evropy od večerejška, nýbrž že Čechové v Evropě po staletí znamenali velmi důležitý činitel. Po povstání 1848 se zdálo, že Český stát došel jakési obrody. Žel naděje se nesplnily. A rakousko-maďarské vyrovnání 1867 udělalo definitivní konec české státnosti, jako Českého státu. Světová válka 1914-18 a po ní zásluhou domácího odboje a zásluhou velkých mužů T. G. Masaryka, Edvarda Beneše a M. R. Štefánika vznikl nový stát Čechů, Slováků a Rusínů, Československá republika. Československý lid uvítal pochopitelně tuto skutečnost s jásotem a nadšením. V tehdejší době znalost českých dějin byla všeobecným majetkem nejen intelektuálů, nýbrž i širokých mas.«

Dále vyložil krajan Buchal vývoj v českých zemích do 1938, 1939 a 1945. Okleštění Československa, Mnichovem vznik protektorátu, t.zv. Slovenského štátu až po zničení »tisícileté« říše po druhé světové válce, vysídlení českých Němců, vítězný únor až po jaro 1968 a »socialismus s lidskou tváří« a normalizaci. Poukázal na t.zv. sametovou revoluci a vývoj české společnosti od roku 1989. Krajan Buchal k tomu dodal: »Slavíme tento den s Českou republikou a doufáme, že toto rozhodnutí slavit státní svátek 28. října nezůstane jen prázdným gestem a, že tento termín není jen náhodně zvolen, nýbrž že ideály humanity, demokracie a zachování národní identity ve smyslu zakladatelů

Československé republiky, ve smyslu 28. října 1918 budou vodítkem pro staronový Český stát, českou republiku. Prezident Havel řekl, že prvním úkolem je změnit lidi. Dnešní generace vychovaná v komunismu, toto změnit je úkol, který snad bude v silách vedení českého národa. Tomáš G. Masaryk jednou pravil, že státy se udržují těmi ideály, kterými se zrodily. A dr. Eduard Grégr napsal 1872, že jen národ mužný, statečný a bodrý dovede vydobýt, užít a udržet si národnost a svobodu. Život národů není život pokoje a klidu, je život zápasů, bojů a tuhé práce.«

Krajan Buchal citoval dále řeč prezidenta Havla k výročí Mnichova vztahující se k morálce a hodnotám národa po stránce politické a národní. Závěrem krajan Buchal prohlásil:

»Naše přesvědčení, které jsme v minulosti prokázali, nás opravňuje k tomu, abychom nejenom doufali, abychom věřili v to, že Česká republika půjde cestou, kterou předznamenal zakladatel Československé republiky Tomáš G. Masaryk, Edvard Beneš a Milan R. Štefánik, a že se podaří, i když nikoliv v krátké době, ale přece jen, České republice získat si zase místo v nové Evropě takové, jaké jí přísluší na základě staleté tradice, jejího staletého významu v Evropě. Věříme a spoléháme na to, že zase budeme moci býti hrdi na starou vlast našich předků, na Českou republiku.

Po projevu krajana Buchala vystoupili krajané mistr Václav Rábl – housle a Viktor Brázdil – klavír a přednesli SONATINU – opus 100 od Antonína Dvořáka. Obecenstvo sledovalo velmi pozorně jejich přednes a poděkovalo se oběma umělcům nadšeným potleskem. Po přestávce byl promítán film z mladší historie Československé republiky, o jejím vzniku, vývoji a výstavbě, o životě jejich obyvatel, o práci sociální, kulturní a hospodářské, o nadšení jejich občanů při budování státu a celé československé společnosti. Tento film byl vhodným příspěvkem ku vzpomínkové oslavě 75. výročí 28. října.

Arch. D.I. Ota Češka

V Rakousku chce pracovat stále více Čechů. Podle informací rakouského vevyslance v Praze dr. Petra Niesnera pracovalo v roce 92 v Rakousku 10.149 čs. občanů, z toho bylo 4500 Čechů. V roce 1993 byl u českých občanů zaznamenán nárůst o 1400 žadatelů.

Již dva roky existuje v Praze na Smíchově rakouské reálné gymnasium na němž studuje asi stovka českých žáků.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTĚ** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. – Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III., Rennweg číslo 63

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK v úterý
7. prosince 1993 ve 20 hodin v naší klu-
bovně, Vídeň 3, Rennweg 63a.

VÁNOČNÍ OSLAVA s benefičním
koncertem pro oběti povodně v Bang-
ladeši v naší klubovně, Vídeň 3, Renn-
weg 63a, 18. prosince ve 20 hodin.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ členů a přátel
našeho spolku v českém kostele, Vídeň
3, Rennweg 63, v neděli 9. ledna 1994 v
10 hodin.

MAŠKARNÍ PLES – nejoriginálnější
maska bude vyznamenána v našem sá-
le, Vídeň 3, Schützengasse 30 – bohatý
bufet a hudba, 29. ledna 1994 ve 20 ho-
din.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse,
Viedeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v čes-
kém kostele JSM na Rennwegu číslo 63
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a
zasvěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I.,
Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** – České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží
– založené páterem Josefem Novotným
– 1. okres, Seitzergasse 5, IV. patro,
otevřeno pátek od 19 do 22 hodin a v
neděli a svátek od 9 do 10.30 hodin.
Hosté vítáni!

ŘÍKA INSTRUKTOR autoškoly začne:
„Dělaté skutečně velké pokroky! Dnes jste
poprvé předjela nákladák s otevřenými oči-
ma.“

SOBOTA 18. PROSINCE 1993 - 20 HODIN

VÁNOČNÍ OSLAVA

s benefičním koncertem
pro oběti povodně v Bangladeši

V NAŠÍ KLUBOVNĚ
RENNWEG 63A

NEDELE 9. LEDNA 1994 - 10 HODIN

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

ČLENŮ A PŘÁTEL NAŠEHO SPOLKU
V ČESKÉM KOSTELE RENNWEG 63

SOBOTA 29. LEDNA 1994 - 20 HODIN

MAŠKARNÍ

nejoriginálnější maska bude vyznamenána

V NAŠEM SÁLE
SCHÜTZENGASSE 30

BOHATÝ BUFET A HUDBA

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. po-
řádá, **neděle 12. PROSINCE 1993** v do-
mě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39.
oslavu vánočních svátků. – Začátek ve
14.30 hodin. – Hudba **KR. VESELY**.
Pohoštění – Členové, dostavte se vsichni!

HUMOR

• **Žádná kaše se neji horká, pane
prokurátore, já bych myslel, že byste
mi mohl pár měsíců sundat.**

• **Neznám paragrafy jako třeba dob-
ře zaplacený advokát, poněvadž jsem
člověk čestný a slušný, pročez jsem
žalobu podal o něco dřív.**

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puch-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítáni!

• **„NÁS SYN SE DOBŘE** užívá rukama.“
• **„Pracuje manuálně?“** • **„Samozřejmě.“** • **„A co
dělá?“** • **„Tleská svým nadřizným.“**

• **„TATI, TY JSI** mi slíbil dvacet šilinků,
když ti umyju auto, že?“ • **„Ano.“** • **„Mám pro te-
be dobrou zprávu – ušel ti je!“**

• **„TO JE HROZNÉ,** jak je dneska málo
džentlemanů,“ posteskně si nahlas paní stojí-
cí v tramvaji nad řadou sedících mužů.

• **„Copak o to, džentlmenů je dost, ale míst je
málo,“** obhájil „pánskou jízdu“ jeden ze sedí-
cích cestujících.

ARABSKÝ ŠEJK kupuje jaguára. Platí oh-
romnou zlatou cihlou a v prodejně nemají
drobné. • **„To nevdá,“** říká šejk, • **„za zbytek mi
můžete dát motocykly!“**

• **Výše trestu se mi zdá přiměřená,
ale tak pro pět šest lidí!**

• **Obhájce si nezvolím, to nemá ce-
nu, již takhle budu platit jako mou-
rovatej.**

• **V restauraci jsem byl do 23:15 ho-
din, déle jsem se tam nezdříval, ne-
bot' jsem v klidu odešel, což mám
jako z první ruky, protože mě
odnesli.**